

El meu pare és una pissarra.
Una pissarra amb potes.

Té més coses. No us penseu pas que és un monstre com els que surten en alguns contes o en algunes pel·lícules de dibuixos.

Però totes les altres coses les té tothom. Té braços, per exemple.

I cames, però això ja ho sabeu perquè cama i pota vol dir el mateix. O gairebé.

I ulls i orelles.

De totes aquestes coses, en té un parell.

I un nas.

Només un, com tothom.

I un penis.

Un penis pelut. De fet, és l'únic lloc on té pèls, perquè el meu pare s'afaita tots els pèls del cos.

D'algunes, en té deu. Com tothom. O gairebé, perquè la meva mare té una amiga que té sis dits a cada mà.

El meu pare té deu dits a les mans.

Deu dits als peus.

I vint ungles, si sumem les dels dits de la mans i les dels dits dels peus.

No m'allargo més i ho resumeixo: té tot el que tenim tots. Les coses de dins també, com el cor, el cervell, el fetge, els

pulmons, els ossos —un os de la cama se li va trencar i camina una mica coix, però quan corre o fa exercici no es nota.

Quan neda, tampoc. Neda molt bé, no com jo, que a l'aigua semblo una pedra, perquè me'n vaig al fons de seguida. El pare diu que sóc el peix pedra, però que no pateixi, que ja aprendré a nedar, que el dia menys pensat seré un peix ocell perquè sortiré de l'aigua i tot, com els salmons, que neden corrent amunt i salten quan troben un obstacle.

Hi ha coses que són dins del cos, però a vegades en surten.

I també en té.

Quan et fas un trau, et surt sang.

Hi ha altres coses com mocs, suor, caca, pipí, pets, llufes, burilles...

I llàgrimes, perquè jo he vist el pare plorar.

Un dia va plorar de content, perquè a la mare li van donar un premi de dibuix al casal del barri i ell es va emocionar quan la mare va pujar a l'escenari per rebre'l. La mare sap dibuixar molt bé.

Va dibuixar el cartell de la festa major del barri. Tot el paper era ple de gent que ballava. Vells i joves. Cotorres i coloms. Formigues i escarabats. Rates i gats. I gossos. Tothom ballava i hi havia una lluna que reia i era molt rodona i molt brillant i ballava amb les estrelles.

Li van donar un diploma i un val per anar a sopar al millor restaurant del barri amb la persona que ella escollís. No em va triar a mi, és normal. A mi m'hauria triat per anar a patinar, perquè patino molt bé, però per anar a sopar va escollir el pare.

És normal, perquè s'estimen, que jo els he vist fer-se petons, i m'agrada quan es fan petons. I quan me'n fan, perquè també m'estimen.

I l'he vist plorar de tristesa, com quan va morir l'àvia, la seva mare. Aquell dia tot van ser llàgrimes, com si dins dels ulls hi tingués una font. O un d'aquells trosos de neu que hi ha als cims de les muntanyes mentre fa fred i quan arriba la primavera es van desfent i es converteixen en l'aigua que arriba als rius.

Va plorar com si els ulls fossin el mar.

Però ho torno a repetir: el meu pare és una pissarra.

Mirar el seu cos és com passejar-te per un museu ple de pintures, de dibuixos.

Perquè el meu pare...

El meu pare té la pell tatuada.

14

Cada tatuatge és una història. O té una història, que no sé si és ben bé el mateix tenir una història que ser una història.